

Arrest

nr. 267 705 van 2 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
Wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders: X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X handelend in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 juli 2021 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DE PAUW, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn heeft zich vluchteling verklaard op 5 november 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 24 februari 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Gezien haar jeugdige leeftijd werd het persoonlijk onderhoud, dat plaatsvond op 28 mei 2021, gevoerd met haar ouders. Verzoekster kreeg zelf ook de kans om iets te zeggen.

1.3. Op 8 juli 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Deze beslissing werd op 12 juli 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Jij, A.(...) L.(...) F K, bent van Palestijnse origine. Je bent geboren op X 2015 in X. Je hebt jouw land van herkomst verlaten in februari 2016 in het gezelschap van jouw ouders A.(...) F.(...) K A (CG X, OV X) en S.(...) S.(...) Z M (CG X, OV X). Jullie reisden naar Spanje waar jouw ouders een verzoek om internationale bescherming indienden. In maart 2018 werd jullie een subsidiaire beschermingsstatus toegekend in Spanje. Jouw jongste broertje K.(...) (CG X, OV X) en zusje B.(...) (CG X, OV X) werden in Spanje geboren en verwierven beiden de Spaanse nationaliteit. Daarnaast heb je nog een zusje M.(...), geboren in België.

Op een bepaald moment verlieten jullie Spanje en reisden jullie verder naar België. Je ouders dienden op 5 oktober 2018 in België een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 17 april 2020 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) genomen. Op 22 april 2020 dienden jouw ouders een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die op 6 oktober 2020 dit beroep verwierp (arrestnummer 241905).

Wat betreft K.(...) en B.(...), die beiden de Spaanse nationaliteit verwierven, dient opgemerkt te worden dat het CGVS op 21 april 2020 tevens hun verzoek niet-ontvankelijk verklaarde. Op 29 april 2020 werd beroep bij de RvV tegen deze beslissing aangetekend en dit beroep werd door de RvV verworpen op 7 juni 2021 (arrestnummer X).

Op 5 november 2020 diende je in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

In het kader van dit verzoek verwijzen je ouders naar de moeilijke levensomstandigheden in Spanje, alsook naar de problemen die je vader kende met enkele Palestijnen in Spanje. Bovendien verklaren je ouders dat de algemene omstandigheden een invloed hadden op je psychisch welzijn. Je hilde vaak, had problemen met ongecontroleerd urineren en was heel angstig. Je ouders verklaren dat er in Spanje geen sprake was van aangepaste hulp met betrekking tot jouw psychisch welzijn. Nergens konden ze terecht voor adequate psychologische begeleiding voor jou. Je ouders verwijzen ernaar dat je hierdoor ontwikkelingsstoornissen ontwikkelde.

Je ouders verklaren dat er recent, in België, wat verbetering optrad in je ontwikkeling en psychisch welzijn. Een terugkeer naar Spanje zou een negatieve invloed hebben op je verdere ontwikkeling.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming verwijzen je ouders naar de documenten die zij in het kader van hun verzoek om internationale bescherming neerlegden. Ze verwijzen naar jouw geboorteakte, jullie UNRWA registratie en daarnaast leggen ze enkele attesten neer van jouw school en ontwikkeling. Tevens wordt er een medisch attest van je vader en een geboortetest van je zusje M.(...) (geboren in België) neergelegd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd, rekening houdend met je jeugdige leeftijd, het persoonlijk onderhoud rechtstreeks van jouw ouders A.(...) F.(...) K A en S.(...) S.(...) Z M afgenomen die tevens in de mogelijkheid

verkeerden om stukken neer te leggen. Bovendien heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit de verklaringen van jouw ouders afgelegd in jouw naam op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek van 5 oktober 2018, waarvoor de beslissing nu definitief is. Zo verwijzen je ouders naar de elementen die reeds in hun verzoek werden aangehaald, met name de algemene levensomstandigheden in Spanje en de problemen die je vader kende met Palestijnen aldaar (CGVS p.3-6). Dat deze levensomstandigheden jouw psychisch welzijn zouden beïnvloeden wijzigt niets aan de eerdere appreciatie van het CGVS. Immers, de huilbuien, het ongecontroleerd urineren en de angstgevoelens waarover je moeder spreekt (CGVS p.5-6), lopen niet op tot een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Dat behoeft geen betoog

De documenten die jouw ouders neerleggen ter staving van jouw verzoek kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Jouw geboorteakte en de UNRWA-registratie van je familie hebben betrekking op je identiteit en herkomst, elementen die niet betwist worden. Evenwel wordt jouw verzoek ten aanzien van Spanje beoordeeld, het land waar je de subsidiaire beschermingsstatus ontvangen hebt. Wat de attesten van je school en in het kader van je ontwikkeling betreft, dient opgemerkt te worden dat deze de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Het CGVS verwijst naar de hierboven neergeschreven argumentatie waarin wordt aangegeven dat deze zaken niet oplopen tot een gegronde vrees zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Het medisch attest van je vader en het geboortecertificaat van je zusje dat in België geboren werd, wijzigen tevens niets aan de appreciatie van het CGVS.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat jij geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat jou internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat je om die reden niet mag worden teruggezonden naar de Gazastrook."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 57/1, 57/6, §3 ° (sic) en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsverplichting, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het hoger

belang van het kind (artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 22bis Grondwet), wenst verzoekster aan te stippen dat ze een nieuw verzoek indiende omdat haar situatie precair is en ze vreest dat haar ontwikkeling in gevaar zal komen indien ze naar Spanje zou worden teruggeleid. Verzoekster stelt dat zij in Spanje enorm veel last had van haar angst- en stress stoornis waardoor ze in de onmogelijkheid was om te evolueren en te ontwikkelen. Verzoekster is 6 jaar oud en bevindt zich in een levensfase waarin ze veel dient te leren en zij haar persoonlijkheid en kennis aan het opbouwen is. De stress en de angst belemmeren dit echter. Zo is de huilproblematiek en het ongecontroleerd urineren een voorbeeld van wat de stress en de angst met haar doen en de negatieve effecten ervan op haar lichaam en leven. Verzoekster vreest aldus bij de terugkeer opnieuw in een mensonterende situatie terecht te komen omdat ze paniekaanvallen alsmede stress en angstproblemen ervaart wanneer ze in Spanje is, ze er geen gepaste psychologische zorgen kan krijgen voor haar medische problematieken en Spanje haar geen toekomst kan bieden, daar ze niet ten volle zal kunnen ontwikkelen. Verzoekster acht de bestreden beslissing bovendien vaag en algemeen. Verzoekster voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen en is van mening dat haar verklaringen inzake haar psychologische gezondheid en de medische zorgen in Spanje wel van dien aard zijn dat ze in een situatie zou terechtkomen die zo ernstig is dat er sprake zou zijn van onmenselijke of vernederende behandeling in Spanje, waardoor het Commissariaat-generaal had dienen te besluiten tot een andere beslissing. Zij zet in dit verband uiteen als volgt:

“4.4. Aangaande de onvolledige beoordeling van de eigen feiten en het relaas van de verzoekster

4.4.1. Wat betreft het kwetsbaar profiel van de minderjarige verzoekster

De minderjarige verzoekster heeft in haar korte leven al heel wat meegemaakt: ze is geboren in Gaza en maakte reeds 3 oorlogen mee. (2008-2009-2014) Uitbundig lawaai en bombardementen hebben de verzoekster al een slechte start in het leven gegeven. De verzoekster zal de rest van haar leven angstig zijn en veel stress kennen.

Toen de verzoekster in Spanje was, heeft ze een tijdje op straat geleefd met haar moeder. Ze bedelden om iets van geld te hebben, hierdoor kreeg de jonge verzoekster niet steeds tijdig moedermelk en heeft ze dus honger gekend. Dit op straat, een plaats dat allerminst voor een kind aanvaardbaar is. Haar ouders werden daarnaast ook bedreigd met de ontvoering van hun kind. L.(...) voelde deze stress en angst ook aan van haar ouders en nam deze over.

Toen het gezin toch terecht kon in een opvangcentrum in Malaga bleven de trauma's zich echter opstapelen. Ook daar was de omgeving niet aangepast aan kleine kinderen en was er steeds veel lawaai. Verder zochten vele volwassen vreemdelingen, medebewoners, ruzie met kinderen. Vervolgens sloegen ze de kinderen. Hoewel de verzoekster een weerloos en jong kind was, werd ze toch geslagen door deze medebewoners.

Deze gebeurtenissen zorgen ervoor dat de verzoekster psychologische getraumatiseerd is en steeds in angst leeft. Het gevaar van een angststoornis is dat deze vaak gepaard gaat met depressieve gedragingen en tot zelfs schoolweigering. Ten gevolge van een verstoord gezinsleven kunnen kinderen psychosociale problematieken ontwikkelen.

Door het blootstellen van het kind aan risicoprocessen en stresssituaties werden psychosociale problemen gecreëerd die haar verdere ontwikkeling bedreigen, (zie <https://www.kindengezin.be/img/literatuurstudie-effecten-van-het-psychisch-functioneren-van-een-gezin-op-de-gezondheid-groei-en-ontwikkeling-van-het-kind.pdf>, pg 3)

Wanneer een angststoornis niet adequaat wordt behandeld, is de kans groot dat deze angst zich in de adolescentie voortzet.

Bovendien kan de angst en de stress haar dermate belemmeren waardoor ze haar toekomstperspectieven vreest als volwaardig en ontwikkelde vrouw.

4.4.2. Wat betreft de huisvesting van de verzoekster in Spanje

In Spanje heerst de praktijk dat asielzoekers die de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming hebben gekregen, geen recht meer hebben op onderdak in een opvangcentrum. Ze moeten aldus in private huizen wonen. Ze krijgen echter geen zakgeld waardoor de gelden voor de huur niet voor handen zijn en de zogenaamde beschermde personen op straat terecht komen. (...)

Bijgevolg was het voor de verzoekster en haar gezin niet van zelfsprekend om een goede huisvesting te vinden en te genieten, hoewel Spanje pretendeert een goed beleid te hebben. Zoals het AIDA-rapport, update 2021 stelt, is de eerste fase goed uitgewerkt, maar is er een inadequaat beleid voor erkende vluchtelingen. Dit adequate beleid raakt kwetsbare groepen, onder wie de verzoekster, nog eens extra hard.

Volgende tabel toont duidelijk aan dat slechts 50% van de erkende asielzoekers, in hun tweede fase een voldoende huisvesting verkrijgen, (zie het stuk 5, pg 16) (...)

Bovendien stelt het rapport ook dat asielzoekers van Syrische en Palestijnse origine vaak wordt uit hun huis gezet. Dit door de onvoldoende middelen, maar tevens opvallend dat het deze twee voornoemde nationaliteiten zijn die worden gevisieerd. Er kan hier aldus ook sprake zijn van racisme: een praktijk die onacceptabel is en die extra stress en onzekerheden met zich meebrengen in hoofde van de gevisieerde groepen, (zie het stuk AIDA, pg 86)

Ook het AIDA-rapport inzake de huisvesting van vluchtelingen en asielzoekers bevestigt het obstakel en de bijkomende discriminatie op de huizenmarkt en stelt het volgende - zie het stuk 5, pg 27 (...)

Een leven op straat is allerminst acceptabel in hoofde van de minderjarige verzoekster.

Zij heeft nood aan psychologische begeleiding en aangepaste scholing. Het gebrek aan financiële middelen zorgt er echter voor dat geen specialistische medische behandeling kan worden aangewend in hoofde van de verzoekster.

Bovendien wenst de verzoekster nogmaals aan te halen dat ze eerder, toen ze wel recht hadden op een opvangcentrum, dienden te leven in woonomstandigheden die allerminst acceptabel zijn. Zo was het opvangcentrum niet aangepast aan kleine kinderen en werd ze vaak geslagen door andere bewoners. Ze is dus zeer angstig weer fysiek aangevallen te worden wanneer ze niet in de buurt van haar ouders is.

Ook daar knelt een schoentje: haar vader ontving in Spanje geregeld dreigementen dat zijn kinderen zouden worden ontvoerd en dat hij zou worden gedood. De verzoekster heeft haar vader nodig, zowel financieel als emotioneel. Ze voelt zich veilig bij hem en kent bij hem minder angst en stress. Door deze veilige omgeving, die ze tevens kent in België, daar ze vertrouwt is met haar buurt, school, leerkrachten en artsen, kan ze zich ontwikkelen zonder te veel belemmerd te worden door haar angststoornis.

4.4.3. Wat betreft de belangen van het kind

De verzoekster wenst hierbij artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag aan te halen. Het artikel stelt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen. Dit principe werd tevens verankerd in artikel 24 van het Handvest betreffende de Grondrechten van de Europese Unie, alsook artikel 22 van de Belgische Grondwet.

Vervolgens wenst de verzoekster zich uitdrukkelijk te beroepen op het artikel 3 en 8 van het E.V.R.M. (...)

Een leven op straat en een leven in angst om aangevallen te worden of haar vader te verliezen, dient te worden beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit kan dus niet worden aanvaard conform de bovenstaande artikelen.

De jonge verzoekster maakte in haar korte leven al heel wat mee waardoor ze getraumatiseerd is. Haar leven is op heden beter, ze leeft in een veilige omgeving en gaat naar school waar ze zich steeds meer kan ontwikkelen.

Haar problematiek is echter nog niet van de baan: ze huilt nog steeds en urineert nog in haar broek wanneer het haar te veel wordt. Anderzijds gaat het hier in België de goede kant uit en heeft ze hier de kansen zich ten volle te ontwikkelen.

Deze ontwikkeling dient door de verweerster in acht genomen te worden. De verzoekster heeft hier, als zelfstandig rechtssubject, dan ook recht op.

Ook de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC /C/GC/14 stelt dat er een best interest assessment dient te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende :

- Mening van het kind ;
- Identiteit van het kind ;
- Behoud van de familiale banden ;
- Zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind ;
- Kwetsbaarheid ;
- Recht op gezondheid ;
- Recht op onderwijs.

De verweerster heeft geen rekening gehouden met alle belangen van de verzoekster. Indien ze dit wel had gedaan, was ze tot een ander besluit gekomen.

4.4.4. Wat betreft de gezondheidszorg en de psychologische hulp in Spanje

De gezondheidszorg in Spanje en meer bepaald in opvangcentra is onvoldoende. Hoewel er psychologische hulp en medische zorgen aanwezig zijn, moet een tekort worden vastgesteld. (...)

Bovendien wenst de verzoekster aan te stippen dat haar moeder een aantal keren hulp gevraagd heeft in Spanje, maar haar vraag niet werd beantwoord. Zo vroeg ze hulp aan de juf van haar dochter in de

kleuterschool, maar die wuifde het probleem weg. Daarnaast stapte ze naar het Rode Kruis, maar ook daar kreeg ze niet de vereiste hulp.

Ten slotte raadpleegden ze een arts om de jonge verzoekster te onderzoeken. De arts kon ook geen antwoorden geven. Bovendien konden de ouders van de verzoekster geen medische opvolging garanderen, daar deze te duur is en ze allerm minst het geld ertoe hebben.

Door het gebrek aan geld en woonplaats konden de ouders van de verzoekster tevens geen ziekteverzekering nemen waardoor de kosten voor medische behandelingen exponentieel zouden opgelopen zijn.

De jonge verzoekster wenst daarenboven aan te stippen dat er in de Spaanse gezondheidszorg bezuinigingen gaande zijn. Dit heeft als resultaat dat wachtrijen enorm lang zijn en het tevens lastig wordt doorverwezen te worden en een specialist te krijgen, (zie <https://sirelo.nl/verhuizen-naar-spanje/gezondheidszorg-in-spanje>)

Bovendien spreekt het meisje geen Spaans en kan ze zich niet uitdrukken ten aanzien van de Spaanse hulpverleners indien ze die toch zouden contacteren. Er moet tevens worden aangestipt dat de verzoekster op heden slechts een klein beetje praat. Hoewel dit een enorme vooruitgang is voor de verzoekster, is het nog steeds te weinig om zich in het Spaans of Engels uit te drukken. Hierdoor kan ze haar angst- en stressgevoelens niet correct en voldoende uiten, waardoor het ook moeilijk wordt een correcte diagnose en daaropvolgende behandeling te verkrijgen."

Verzoekster besluit "dat de verweerster geen enkele rekening gehouden heeft met het psychisch lijden van de minderjarige verzoekster.

Indien ze dit wel had gedaan, had ze tot de conclusie gekomen dat het terugsturen van de verzoekster naar Spanje nefast zou zijn voor haar ontwikkeling.

Bovendien zal de verzoekster in erbarmelijke situaties terechtkomen, daar ze geen goede huisvesting kunnen genieten en de correcte medische zorgen niet kunnen worden geboden. Dit alles zouden wel degelijk een schending van het artikel 3 EVRM en het artikel 4 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie uitmaken.

De kwetsbare toestand van de minderjarige vanwege haar psychisch lijden, is een eigen feit in hoofde van de verzoekster. Dit eigen feit is natuurlijk wel een gevolg van de feiten die haar ouders hebben moeten meemaken. Haar verzoek is bijgevolg ontvankelijk.

Bovendien heeft de verweerster in haar beoordeling naar de kwetsbaarheid van de verzoekster niet concreet en gedetailleerd ingegaan op haar kwetsbare profiel en medische problematiek.

Dit getuigt dus niet van een zorgvuldig onderzoek ter zake.

Ten slotte wenst de verzoekster nog aan te halen dat ze reeds 3 jaren in België verblijft en dit als haar thuisland ziet. Ze voelt er zich thuis en veilig. Dit resulteert in het feit dat haar angstgevoelens verminderen en ze een beetje begint te praten.

Haar nu, te midden van haar ontwikkelings- en ontplooiingsproces terugleiden naar een land waar ze angsten stressgevoelens bij heeft, is allerm minst te aanvaarden.

Er kan aldus worden gesteld dat de verzoekster wel degelijk nieuwe elementen aanhaalt die een verzoek tot internationale bescherming rechtvaardigen.

Dat de kwetsbaarheid van verzoekster onomstotelijk vaststaat. Bovendien is de bestreden beslissing niet in het hoger belang van het kind.

Het Commissariaat- Generaal houdt onvoldoende rekening met het kwetsbaar profiel van verzoekster in haar beslissing en stelt dat er geen schending is van artikel 3 E.V.R.M. bij een terugkeer naar Spanje.

Dat het CGVS aldus geen gedegen onderzoek heeft gevoerd naar de kwetsbaarheid van verzoekster, en zich aldus schuldig maakt aan een schending van de zorgvuldigheidsplichting.

Het CGVS schendt de vermelde bepalingen, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm."

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel "Effecten van het psychisch functioneren van een gezin op de gezondheid, groei en ontwikkeling van het kind", het artikel "Angst bij kinderen" van het kenniscentrum Kinder- en jeugdpsychiatrie, een uittreksel uit het "Country Report: Spain" van AIDA van 2020, een uittreksel uit het rapport "Housing out of reach? The reception of refugees and asylum seekers in Europe" van AIDA en het artikel "Gezondheidszorg in Spanje" van Sirelo.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft

kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.5. Verzoekster diende op 5 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

In de bestreden beslissing, waarbij haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat de ouders van verzoekster op 5 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in België hebben ingediend. Dit verzoek werd op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoekster als vergezellende minderjarige ingediend. Op 15 april 2020 werd het verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet-ontvankelijk verklaard omdat zij reeds internationale bescherming genieten in een lidstaat van de Europese Unie, i.c. Spanje. Op 23 april 2020 dienden de ouders van verzoekster bij deze Raad beroep in tegen deze beslissingen, dat bij arrest nr. 241 905 van 6 oktober 2020 werd verworpen.

Verzoekster baseert haar verzoek op de elementen die haar ouders reeds hebben aangekaart tijdens hun verzoek, namelijk de moeilijke levensomstandigheden in Spanje, alsook de problemen die haar vader kende met enkele Palestijnen in Spanje. Bovendien verklaren haar ouders dat de algemene omstandigheden een invloed hadden op het psychisch welzijn van verzoekster. Zij hielden vaak, had problemen met ongecontroleerd urineren en was heel angstig. Haar ouders verklaren dat er in Spanje geen sprake was van aangepaste hulp met betrekking tot haar psychisch welzijn. Zij konden naar eigen zeggen nergens terecht voor adequate psychologische begeleiding voor verzoekster. Haar ouders stellen dat verzoekster hierdoor ontwikkelingsstoornissen ontwikkelde. De ouders van verzoekster verklaren dat er recent, in België, wat verbetering optrad in haar ontwikkeling en psychisch welzijn. Een terugkeer naar Spanje zou een negatieve invloed hebben op haar verdere ontwikkeling. Ter staving van het verzoek om internationale bescherming verwijzen de ouders van verzoekster naar de documenten die zij in het kader van hun verzoek om internationale bescherming neerlegden. Ze verwijzen naar de geboortakte van verzoekster, hun UNRWA registratie en daarnaast leggen ze enkele attesten neer van verzoeksters school en ontwikkeling. Tevens wordt er een medisch attest van de vader van verzoekster en een geboortetest van haar zusje M. (geboren in België) neergelegd.

2.6. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande correct vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat het verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde gronden die de ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek. De commissaris-generaal verduidelijkt dat er immers wederom wordt verwezen naar de algemene levensomstandigheden in Spanje en de problemen die de vader van verzoekster zou hebben gekend met Palestijnen aldaar. De commissaris-generaal voegt hieraan toe dat het feit dat deze levensomstandigheden het psychisch welzijn van verzoekster zouden beïnvloeden niets wijzigt aan de eerdere appreciatie van het CGVS daar het geen betoog hoeft dat de huilbuien, het ongecontroleerd urineren en de angstgevoelens waarover haar moeder spreekt niet oplopen tot een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing nog het volgende wordt overwogen: *“De documenten die jouw ouders neerleggen ter staving van jouw verzoek kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Jouw geboortakte en de UNRWA-registratie van je familie hebben betrekking op je identiteit en herkomst, elementen die niet betwist worden. Evenwel wordt jouw verzoek ten aanzien van Spanje beoordeeld, het land waar je de subsidiaire beschermingsstatus ontvangen hebt. Wat de attesten van je school en in het kader van je ontwikkeling betreft, dient opgemerkt te worden dat deze de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Het CGVS verwijst naar de hierboven neergeschreven argumentatie waarin wordt aangegeven dat deze zaken niet oplopen tot een gegronde vrees zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Het medisch attest van je vader en het geboortetest van je zusje dat in België geboren werd, wijzigen tevens niets aan de appreciatie van het CGVS.”*

De commissaris-generaal besluit op goede gronden dat het verzoek bijgevolg geen elementen bevat die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht oordeelt dat verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek in haar hoofde rechtvaardigen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Immers, waar in het verzoekschrift 1) wordt gewezen op de problemen die het gezin in Spanje heeft gekend met andere Palestijnen, 2) wordt aangehaald dat het gezin in Spanje een tijdje op straat heeft geleefd en dat de woonomstandigheden in het opvangcentrum, dat niet aangepast was aan kleine kinderen, allerminst acceptabel waren en 3) op algemene wijze wordt verwezen naar de moeilijkheden die begunstigten van internationale bescherming in Spanje kunnen ondervinden om huisvesting te vinden en het feit dat zij er te maken kunnen krijgen met racisme en discriminatie, merkt de Raad op dat deze problemen alsook de levensomstandigheden van het gezin in Spanje reeds werden beoordeeld in voornoemd arrest van 6 oktober 2020, waarin het volgende werd overwogen:

“(…) De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen op omstandige wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partijen persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hun in Spanje verleend werd niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Spanje. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die van aard zijn desbetreffende vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.4.1. In hun verzoekschrift hernemen verzoekende partijen de problemen die zij gekend hebben met mensen van Palestijnse origine en onderstrepen zij de nodige stappen te hebben ondernomen om hiervoor bescherming te krijgen vanwege de Spaanse autoriteiten doch dat zij geen bescherming kregen. Verzoekende partijen menen dat nergens uit de bestreden beslissingen blijkt dat er een grondig onderzoek plaatsvond naar de feiten die verzoekende partijen aanhaalden.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat in de bestreden beslissingen inzake de door hen aangehaalde problemen met mensen van Palestijnse origine gemotiveerd wordt dat (i) ernstig getwijfeld kan worden aan de waarachtigheid van deze feiten nu zij hierover met geen woord hebben gerept bij de Dienst Vreemdelingenzaken en er daarentegen uitdrukkelijk verklaarden dat zij Spanje hebben verlaten omwille van socio-economische redenen en dat zij er geen persoonlijke problemen hebben gekend; en bovendien (ii) dat zij naar aanleiding van deze zogenaamde problemen louter beperkte pogingen hebben ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties. Met bovenstaand betoog weerleggen noch ontkrachten verzoekende partijen op geen enkele wijze in concreto desbetreffende motieven.

2.2.5.1. Voorts duiden verzoekende partijen op de levensomstandigheden van vluchtelingen in Spanje en verwijzen zij dienaangaande naar twee rapporten van AIDA waaruit de obstakels voor internationale beschermden blijken wat betreft het vinden van een woonst en werk (bijlagen 2-3). Verzoekende partijen stellen dat zij duidelijk verklaard hebben Spanje tevens te hebben verlaten omwille van socio-economische redenen, doch dat nergens in de bestreden beslissingen verwezen wordt naar hun verklaringen dienaangaande. Zij benadrukken dat uit hun verklaringen blijkt dat zij oprechte inspanningen hebben geleverd om een leven uit te bouwen in Spanje, door zelf huisvesting en werk te zoeken, doch dat ondanks deze inspanningen zij geen steun hebben gekregen van de Spaanse overheid.

2.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst dat hoewel verzoekende partijen bij de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad verklaarden dat zij Spanje hebben verlaten omwille van socio-economische redenen (administratief dossier, stuk 7, vragenlijsten F. A. en S. S., vragen 3.4 en 3.5), zij tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal beweerden dat zij uit Spanje vertrokken waren omwille van de problemen die zij kenden met mensen van Palestijnse origine en eerste verzoekende partij zelfs uitdrukkelijk bevestigde dat dit de enige reden betrof waarom zij Spanje hadden verlaten (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS F. A., p. 3-4 en 7 en notities CGVS S. S., p. 3-4 en 6). Het komt dan ook allerm minst overtuigend over dat verzoekende partijen thans plots opnieuw hun socio-economische situatie aanhalen als reden waarom zij niet kunnen terugkeren naar Spanje.

Wat er ook van zij, de Raad onderstreept dat uit de verklaringen van verzoekende partijen geenszins blijkt dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Spanje in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. De Raad benadrukt hierbij dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Spanje van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de aan hen in Spanje verleende bescherming te weerleggen. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt immers dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Spanje en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die een internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 84-85 e.v.). De Raad onderstreept dat verzoekende partijen dit vermoeden slechts kunnen weerleggen wanneer zij aantonen dat de door Spanje geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Spanje sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van verzoekende partijen naar Spanje tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekende partijen niet in staat zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 90 e.v.). In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, verzoekende partijen niet aantonen dat hun levensomstandigheden in Spanje de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. Immers, ook al blijkt uit hun verklaringen dat zij sinds hun vertrek uit het opvangcentrum in Malaga geconfronteerd zijn geweest met moeilijke omstandigheden op socio-economisch gebied en zij enkele maanden afhankelijk waren van vrienden voor onderdak, dient te worden vastgesteld dat uit hun verklaringen tevens blijkt dat eerste verzoekende partij sinds 1 augustus 2018 opnieuw een job had gevonden en vervolgens opnieuw een woning kon bekostigen waar zij woonden tot aan hun vertrek uit Spanje. Verder blijkt dat zij in moeilijke periodes konden rekenen op de hulp van kennissen/vrienden, dat zij financiële steun kregen van de zus van tweede verzoekende partij en dat zij ook voedselhulp kregen van het Rode Kruis (notities CGVS F. A., p. 4-5 en 8; notities CGVS S.S., p. 4, 6 en 7). Verzoekende partijen brengen geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar Spanje niet opnieuw in staat zullen zijn huisvesting en werk te vinden en/of beroep te doen op de hulp van hun netwerk, waardoor zij niet aantonen dat zij bij een terugkeer naar Spanje terecht zullen komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift in dit verband nog verwijzen naar twee rapporten van AIDA omtrent de obstakels waarmee internationaal beschermden in Spanje geconfronteerd kunnen worden in hun zoektocht naar huisvesting en werk (bijlagen 2-3 van het verzoekschrift), benadrukt de Raad dat dergelijke algemene informatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulke informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Spanje internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of ontoereikend zou zijn. Het komt aan verzoekende partijen toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hun in Spanje verleend werd, te weerleggen, waar zij, zo blijkt uit wat voorafgaat, in gebreke blijven. De Raad onderstreept dat, zoals hierboven reeds bemerkt, eerste verzoekende partij er wel degelijk in geslaagd is werk en een woning te vinden.

(...)

2.2.7. *De Raad besluit dat verzoekende partijen niet in concreto aannemelijk maken dat de bescherming die hun in Spanje wordt verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico lopen op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

2.2.8. *Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen elementen naar voren brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hun reeds werd toegekend in Spanje.” De Raad wijst er nog op dat huidig beroep niet kan worden aangewend als vorm van beroep tegen de beslissingen die eerder in hoofde van de ouders werden genomen.*

Waar verzoekster voorts uitgebreid ingaat op haar kwetsbaar profiel als minderjarige en aanvoert dat zij in Spanje grote stress heeft ervaren, waardoor zij in de onmogelijkheid was om te evolueren en te ontwikkelen en zij incontinent werd/bleef, dat zij er bovendien steeds in een situatie van enorme angst verkeerde, waardoor zij snel en veel huilt, dat zij door de stress en de angst als het ware verlamd en buiten haar zinnen geraakt, dat zij hierdoor niet naar behoren kan functioneren zoals van een kind van haar leeftijd kan worden verwacht, dat de Spaanse gezondheidszorg haar echter onvoldoende kon helpen en de nodige zorgen kon bieden en dat zij vreest in geval van terugkeer naar Spanje opnieuw in een mensonterende situatie terecht te komen omdat zij er in een constante situatie van stress en angst zou verkeren, wat haar dagelijkse leven en haar ontwikkelingsproces zal aantasten, zij er geen gepaste psychologische zorgen kan krijgen voor haar medische problematieken en Spanje haar geen toekomst kan bieden daar ze niet ten volle zal kunnen ontwikkelen, acht de Raad het vooreerst opmerkelijk dat de ouders van verzoekster van dit alles geen gewag hebben gemaakt in het kader van hun eigen verzoek om internationale bescherming. Voorst stelt de Raad vast dat op het aan het administratief dossier gevoegde formulier ‘Registratie Verzoek om Internationale Bescherming (VIB)’ onder punt ‘V. Kwetsbaarheden’ werd genoteerd dat verzoekster geen medische problemen heeft. Onder punt ‘VIII. Indien begeleide minderjarige’ leest de Raad bovendien: *“Wat is de reden van het persoonlijke verzoek? L.(...) is Palestijns, de andere kinderen hebben de Spaanse nationaliteit”*. Deze vaststellingen doen reeds ernstige twijfels rijzen bij de ernst van de door verzoekster aangehaalde problematiek. Wat betreft de stelling in het verzoekschrift dat verzoekster nood heeft aan psychologische begeleiding en aangepaste scholing, kan de Raad slechts vaststellen dat geen enkel document wordt bijgebracht waaruit kan blijken dat verzoekster in België psychologisch wordt begeleid en opgevolgd of behandeld wordt voor een angststoornis, en dat uit de ter staving van het verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten blijkt dat verzoekster sedert 19 december 2018 is ingeschreven in de Gemeenteschool Nevele en zij aldus in België evenmin aangepast onderwijs volgt. De Raad leest in de neergelegde schooldocumenten overigens onder meer: *“L.(...) is gestart na Nieuwjaar. Zij heeft zich eigenlijk heel snel aangepast aan de klas en het klasgebeuren. Zij spreekt thuis Engels, Spaans maar geen Nederlands. Toch leert ze snel en staat ze open om het Nederlands te leren. Zij doet moeite om iets te vragen. Zij zoekt contact met anderen maar ze heeft een eigen willetje. Als ze iets wil dan is het zo. Kan dit niet dan weent ze heel hard. Zij is zindelijk en kan zich aan de gemaakte klasafspraken houden. Tijdens het werken luistert ze heel goed wat ze moet doen en ze is steeds gemotiveerd om te komen. Ze doet dit ook heel goed en de opdrachten zijn goed uitgevoerd. Zij kan zich een tijdlang concentreren en werkt aan een goed tempo. Doordat ze de taal nog niet goed onder de knie heeft is het soms nog moeilijk om contact met andere kls te zoeken. Ze speelt erbij.”* (28-02-2019, brede ontwikkeling) en *“L.(...) voelt zich goed in de klas. Ze weet wat ze wil en gaat daar ook voor!!! Ze neemt initiatief en steekt steeds haar vinger op om actief deel te nemen aan het klasgebeuren. Ook al weet en kent ze de opdracht niet, door de taal, toch probeert ze mee te doen en te genieten. Als ze echter niet aan de beurt komt dan zie je dit ook aan haar mimiek dat het haar niet aanstaat!!! Ze is overal bij betrokken doordat ze dit ook afdwingt. Ze deelt graag de lakens uit en ze weet wat ze wil. Het is ook een bezige bij die geen enkele uitdaging uit de weg gaat. Ze houdt ook vol en is niet bang om ergens aan te beginnen. Ondanks het taalgebrek is L.(...) actief aanwezig in de klas. L.(...) is een dametje met pit. Ze toont steeds hoe ze zich voelt. Of dit nu blij, boos, bang of verdrietig is. Ze kan het nog niet zo goed uitleggen maar de juf ziet het steeds aan de mimiek van L.(...) of ze het naar haar zin heeft... (...) L.(...) is een heel flinke kleuter. Ze gaat geen enkele opdracht uit de weg en voert deze dan ook steeds feilloos uit. Soms heeft ze het moeilijk om de opdracht van de eerste keer te begrijpen omwille van de taal maar ze steelt veel met haar ogen. Haar werkhouding en concentratie is zeer goed. Ze houdt het steeds vol op een opdracht te volbrengen. L.(...) is ook een knappe kleuter die veel aankan.”* (29-12-2019, basisvoorwaarden en brede ontwikkeling). Dat verzoekster psychologisch getraumatiseerd is en steeds in angst leeft, te kampen heeft met ontwikkelingsstoornissen, niet naar behoren kan functioneren zoals van een kind van haar leeftijd kan worden verwacht en nog steeds in haar broek urineert wanneer het haar te veel wordt, kan dus hoegenaamd niet blijken uit de voorgelegde documenten. De Raad leest in de voorgelegde schooldocumenten weliswaar dat verzoekster op het vlak van taal niet zo vlug evolueert

als men zou hopen en zij weinig vooruitgang boekt. Problemen in andere leergebieden worden ook toegeschreven aan haar eerder beperkte kennis van het Nederlands. Bij de te ondernemen acties staat dienaangaande echter uitdrukkelijk vermeld: *“Aan papa met handen en voeten wijsmaken dat ze thuis de moedertaal moeten spreken en op school Nederlands. Papa spreekt Spaans en Engels tegen de kinderen. Dat is TE VEEL!!!”*. Gelet op het voorgaande, overtuigt verzoekster geenszins wat betreft de ernst van de door haar aangehaalde problematiek, laat staan dat haar ontwikkeling in geval van terugkeer naar Spanje in gevaar zou komen en zij hierdoor in een situatie zou terechtkomen die zo ernstig is dat er sprake zou zijn van onmenselijke of vernederende behandeling. De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikelen *“Effecten van het psychisch functioneren van een gezin op de gezondheid, groei en ontwikkeling van het kind”* en *“Angst bij kinderen”* brengen, in het licht van het voorgaande, niets bij voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming.

Wat betreft de uiteenzetting in het verzoekschrift omtrent de - volgens verzoekster - onvoldoende psychologische hulp en medische zorgen in Spanje, herhaalt de Raad vooreerst dat geen enkel document wordt bijgebracht waaruit kan blijken dat verzoekster in België psychologisch wordt begeleid en opgevolgd of behandeld wordt voor een angststoornis. Dat verzoekster (gespecialiseerde) medische zorg zou behoeven wordt aldus op geen enkele manier aangetoond. De Raad leest in het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikel *“Gezondheidszorg in Spanje”* bovendien het volgende: *“De kwaliteit van de Spaanse gezondheidszorg doet zeker niet onder voor de Nederlandse. Wanneer je op wereldniveau kijkt, zie je dat Spanje op de 7e plaats staat. Ter vergelijking: Nederland staat op de 17e plaats. Met recht kan dus gezegd worden dat de gezondheidszorg in Spanje zeer goed is. Het Systeem van de Nationale Gezondheidszorg (INSALUD) in Spanje is momenteel een van de beste en modernste van Europa. (...) Wanneer je woont en werkt in Spanje, heb je ten allen tijde toegang tot de publieke gezondheidszorg in Spanje. Je bent in Spanje wettelijk verplicht tot het afsluiten van een zorgverzekering: de Seguridad Social. Op deze manier ben je automatisch verzekerd in Spanje. Door deze verplichte zorgverzekering is de gezondheidszorg in Spanje toegankelijk voor elke inwoner van Spanje. Op deze manier is het mogelijk voor werklozen en andere mensen met een laag inkomen om medische zorg te ontvangen. (...) Ondanks de goede kwaliteit van de Spaanse gezondheidszorg, zijn er wel bezuinigingen gaande. Dit heeft als resultaat dat wachtrijen enorm lang zijn en daarnaast is het erg lastig om een doorverwijzing naar een specialist te krijgen. (...) Wanneer je bent verhuist naar Spanje en je staat ingeschreven bij het bevolkingsregister van je woonplaats in Spanje, heb je recht op de Spaanse gezondheidszorg. Het maakt niet uit of je werk hebt. Wanneer je werkt in loondienst of als zelfstandige, betaal je een bijdrage. Dit is afhankelijk van je inkomen. (...) De premies voor de publieke gezondheidszorg zijn afhankelijk van de hoogte van je loon. De gemiddelde premie is ongeveer 4.7 procent van het jaarlijkse salaris. Werkgevers daarentegen moeten 23.6 procent aan premie betalen. Daarnaast geldt dat een zelfstandig ondernemer verantwoordelijk is voor het betalen van zijn eigen gezondheidspremie. Je moet jezelf dan aanmelden bij de dichtstbijzijnde sociale zekerheidsinstantie, in Spanje de Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS) genoemd. Je kunt geregistreerd worden op vertoon van paspoort en een nationale ID-kaart als de NIE (belastingnummer). Daarnaast moet je een aanvraagformulier invullen: het TA1. Zo zul je binnen enkele tijd de gezondheidspas, de Tarjeta Sanitaria Individual (TSI), ontvangen. De TSI-kaart is vier jaar geldig en je moet deze aantonen, wanneer je gebruik maakt van de publieke gezondheidszorg in Spanje. Met de TSI kun je gratis dokters en ziekenhuizen bezoeken. Ook wordt 40 procent van de voorgeschreven medicijnen vergoed. Dat betekent dat je 60 procent moet betalen. Echter zijn de medicijnen heel goedkoop in Spanje, waardoor dit geen grote kostenpost zal zijn. (...) Je kunt zelf je huisarts kiezen in Spanje. (...) Via de huisarts kun je terecht komen bij een specialist. Met name in steden is de kwaliteit en de bereikbaarheid van de gezondheidszorg in Spanje zeer goed. (...) Er zijn rond de 800 ziekenhuizen in Spanje en ongeveer twee derde hiervan is openbaar. Over het algemeen is de Spaanse gezondheidszorg goed bereikbaar. Wel moet dus rekening gehouden worden met lange wachtrijen voor niet-noodzakelijke ingrepen in publieke ziekenhuizen. Houd er daarnaast rekening mee dat veel Spaanse artsen niet goed Engels praten. Daarom kun je voor een goed consult beter iemand meenemen die kennis van de Spaanse taal heeft. Grote staatsziekenhuizen hebben vaak Engelstalige en soms Nederlandstalige tolken in dienst.”* Gelet op deze informatie kan aldus niet worden aangenomen dat verzoekster in Spanje geen toegang zou hebben tot de nodige medische zorg indien zij hieraan nood zou hebben. De stelling in het verzoekschrift dat de ouders door het gebrek aan geld en woonplaats geen ziekteverzekering konden nemen, overtuigt de Raad geenszins. In hoger aangehaald arrest van 6 oktober 2020 werd immers reeds vastgesteld dat *“ook al blijkt uit hun verklaringen dat zij sinds hun vertrek uit het opvangcentrum in Malaga geconfronteerd zijn geweest met moeilijke omstandigheden op socio-economisch gebied en zij enkele maanden afhankelijk waren van vrienden voor onderdak, dient te worden vastgesteld dat uit hun verklaringen tevens blijkt dat eerste verzoekende partij sinds 1 augustus 2018 opnieuw een job had gevonden en vervolgens opnieuw een woning kon bekostigen waar zij woonden tot aan hun vertrek uit*

Spanje. Verder blijkt dat zij in moeilijke periodes konden rekenen op de hulp van kennissen/vrienden, dat zij financiële steun kregen van de zus van tweede verzoekende partij en dat zij ook voedselhulp kregen van het Rode Kruis (notities CGVS F. A., p. 4-5 en 8; notities CGVS S.S., p. 4, 6 en 7). Verzoekende partijen brengen geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar Spanje niet opnieuw in staat zullen zijn huisvesting en werk te vinden en/of beroep te doen op de hulp van hun netwerk, waardoor zij niet aantonen dat zij bij een terugkeer naar Spanje terecht zullen komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.” Dat verzoekster geen Spaans spreekt en ze zich dus niet kan uitdrukken ten aanzien van de Spaanse hulpverleners indien ze die toch zouden contacteren, kan evenmin ernstig worden voorgehouden nu uit hoger aangehaalde schooldocumenten blijkt dat door het gezin thuis Engels en Spaans wordt gesproken.

In weerwil van de verzuchtingen in het verzoekschrift, werd door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening gehouden met de persoonlijke situatie en belangen van verzoekster, zo blijkt uit de gegevens in het administratief dossier en de bestreden beslissing, waarin overigens hoegenaamd geen sprake is van een vage of standaardmotivering. Verzoekster, die in haar verzoekschrift op een veeleer theoretische wijze strooit met allerlei bepalingen inzake het hoger belang van het kind, slaagt er niet in het tegendeel aan te tonen. De Raad bevestigt enerzijds dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, zoals ook artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet voorschrijft. Anderzijds dient te worden benadrukt dat de algemene bepaling dat het hoger belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarbij *in casu* de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede grond heeft vastgesteld dat verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen en aldus correct toepassing kon maken van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Het komt de commissaris-generaal, en ook de Raad, in het kader van het asielcontentieux immers enkel toe inhoudelijk na te gaan of een vreemdeling, al dan niet minderjarig, voldoet aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet opdat hem of haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, of aan de voorwaarden bepaald in de artikelen betreffende de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming. De commissaris-generaal en de Raad zouden hun bevoegdheid te buiten gaan, mochten zij een vreemdeling die niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het beginsel van het *“belang van het kind”* is in het specifieke kader van het asielcontentieux dan ook beperkt, zoals ook de Raad van State aanhaalde in zijn arrest nr. 223.630 van 29 mei 2013: *“Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus”*. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het IVRK, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn voor daden van vervolging van kindspecifieke aard zoals gedwongen huwelijk, kindsoldaten, vrouwelijke genitale verminking, ... Ten overvloede wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 maart 2016, nr. 25960/13, I.A.A. e.a. v. Verenigd Koninkrijk. Het Hof oordeelde hierin – het betrof een zaak van gezinshereniging – dat het belang van het kind geen *“troefkaart”* kan zijn om elk kind tot verblijf te moeten toelaten (EHRM 8 maart 2016, nr. 25960/13, I.A.A. e.a. v. Verenigd Koninkrijk; *“while the Court has held that the best interests of the child is a “paramount” consideration, it cannot be a “trump card” which requires the admission of all children who would be better off living in a Contracting State (see, for example, Berisha v. Switzerland, cited above, in which the Court found no violation of Article 8 even though the domestic courts accepted that it would be in the children’s best interests to remain in Switzerland).”*

Verzoekster slaagt er aldus niet in om middels concrete en valabele argumenten de in de bestreden beslissing gedane bevindingen en gevolgtrekkingen te ontcrachten of weerleggen.

De Raad stipt nog aan dat het criterium in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, geen dan wel eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen, ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017, DOC 542548/001, p.

108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoek(st)er eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten immers bovendien van dien aard te zijn dat zij “een apart verzoek rechtvaardigen”.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek in haar hoofde rechtvaardigen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. De Raad gaat te dezen enkel na of door verzoekster al dan niet eigen feiten worden aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is *in casu* dan ook niet aan de orde.

Verzoekster kan zich evenmin dienstig beroepen op artikel 8 EVRM. De Raad benadrukt dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer de rechten vermeld in voornoemd artikel daadwerkelijk geschonden dreigen te worden en wijst erop dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoeksters privé- of gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het privé- of gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin leidt de bestreden beslissing tot een feitelijke scheiding van het gezin. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat zij in het kader van haar verzoek geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

2.9. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS